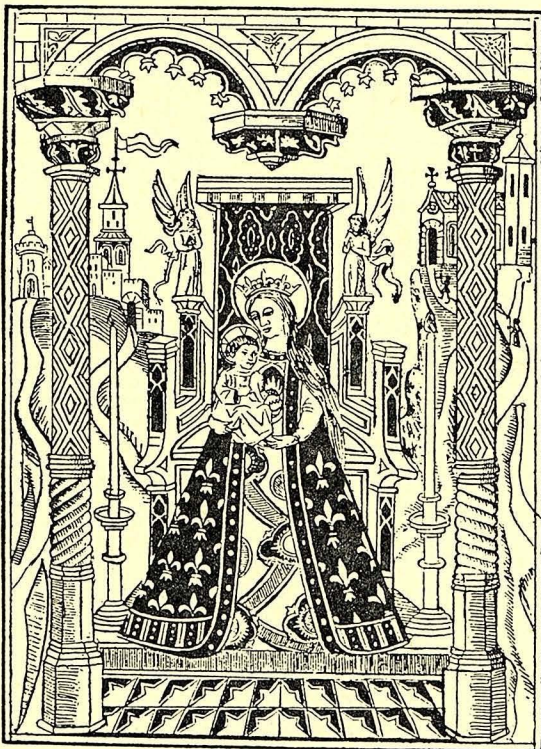

GOIGS MALLORQUINS A LA MARE DE DÉU DE LLUC

Confreres de la Verge Maria de Luch.

Madona de la natura,
guia i llum del pelegrí:
*dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Nostra Església us té per Mare
des del seu restabliment;
fóreu sempre i sou encara
far d'un poble sà i valent,
que camina i no s'atura
fins que arriba al vostre si.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Fa cent anys que us presentaren
la corona d'or i argent,
i per sempre us proclamaren
Reina i Mare amb crit ardent:
el ressò encara perdura
que la vall féu estremir.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Per la nostra Renaixença
sou ornada de llorer;
poesia que comença
a deixondir el nostre ser.
Llengua i fe, santa figura,
conservau-nos sense fi.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Pi verd de la nostra serra,
que escampau flaire de Crist,
símbol clar d'aquesta terra,
Verge bruna —color trist—,
però sou joia i frescura
del qui puja fins ací.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

La superba serralada
que de segles presidiu
esdevengui la murada
de tot allò que avorriu:
l'orgull, i la lluita dura
pel poder i l'or mesquí.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Poble de Déu, pelegrina
amb delit i festa a Lluc:
beuràs aigua cristallina,
trobaràs pau, aixopluc:
aquí tota criatura
tasta un raig de sol diví.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Guardau-nos amb dolç mestratge
de l'illa tarannà i nom,
envoltant la bruna imatge
tots plegats serem qui som:
perquè no en passem fretura
llescau pa, donau bon vi.
*Dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Mostrau Crist des de l'altura:
alfa, omega, cap i fi:
*dau-nos, de Lluc Verge pura,
seny i cor ben mallorquí.*

Lletra: Mn. Pere Llabrés i Martorell.

Música: Mn. Guillem Fiol i Colom.

V/. El Senyor té el palau a la muntanya santa.

R/. I estima més els portals de Sion
que totes les viles de Judà.

PREGUEM

Déu, Pare de bondat, que a les muntanyes de Lluc heu edificat el palau per esser «Déu amb nosaltres», i hi heu fet pujar com a madona la Mare del vostre Fill perquè fos mare nostra, acollidora del poble que pelegrina per aquesta terra a Vós, escoltau les pregàries dels qui estimam més els portals de Lluc que les viles dels nostres egoismes i pecats; guiau-nos les passes cap a la Ciutat santa on fa estada per sempre l'amor sense fi, la fraternitat oberta, la pau que mai no s'acaba. Per Crist Senyor nostre. R/. Amén.

ma-do-na de la na-tu-ra, quia i llum del pe-le-grí:
 Dau-nos, de Lluç Ver-ge pu-ra, seny i cor ben mallor-quí.
 Nos-tra Es-glésia us té per Ma-re des del seu res-ta-bli-
 ment; fó-reu sem-pre i sou en-ca-ra far d'un po-ble rà i va-
 lent, que ca-mi-na i no s'a-tu-ra fins que arriba al vos-tre si.

NOTA HISTÒRICA

Història i devoció, tradicions i llegendes, han fet del Santuari de Lluç una fita de referència obligada per a qui s'acosta a la realitat vertadera, a l'ànima colectiva, al ser viu que és el Poble de Mallorca.

Lluç, com a santuari religiós, enfonsa les seves arrels en la boira dels més antics pobladors. «Lucus», «Bosc sagrat», l'anomenaren els romans. Certament els pobladors àrabs hi mantingueren el caliu d'un culte popular. Tot just reconquerida l'illa per a la Cristiandat, al crit victoriós de «Santa Maria!», en aquesta vall plàcida de la nostra serra els repobladors hi veneraren la memòria i la figura de la Mare de Déu, que de Lluç ha rebut nom i prestigi davant els cristians de tota l'illa.

Com un tresor preuat, embolcat de llum celeste, diu la llegenda que un pastor i un monjo trobaren la imatge de la Moreneta. És ben cert que dalt les muntanyes més estimades del nostre poble, eclesiàstics — amb el bisbe al front — i cavallers, menestrals i conradors, ciutadans i tota la gent devota de Ciutat i la part forana, han bastit, al llarg de generacions cristianes, un estoig valuós, un castell amb aires de palau, un cofre de valor inestimable per a la figura agradable i somrient, majestuosa i amatent alhora, de la que és proclamada una i altra vegada Reina de Mallorca, glòria de la ciutat, alegria del pla i de la serra, honor de tot el poble nostre.

Una teringa lluminosa de papes i reis, de bisbes i clergues, de nobles i pagesos, de músics i de poetes, de menestrals i mariners, han invocat la Reina de les muntanyes de Lluç i li han retut homenatge de devoció filial, de veneració entrançable.

Del 1245 és el primer document que parla de la capella de Nostra Dona de Lluç. El papa Calixt III, dia 24 de juliol del 1456, ratifica la fundació del Col·legi de preveres de Lluç, erigit pel bisbe de Mallorca. Alexandre VI confirma novament la Col·legiata de Lluç l'any 1495. Climent VII n'aprova les normes el 1531.

Dia 22 de juliol del 1883 una gentada immensa puja a Lluç on s'estrena la cançó dels pelegrins de Miquel Costa i Llobera: «Dins el cor de la muntanya». D'aquesta pujada al santuari, neix el projecte de la coronació pontifícia, que decreta el papa Lleó XIII dia 27 de juny de l'any següent i que duu a terme el bisbe de Mallorca, Mateu Jaume, dia 10 d'agost del 1884. S'han celebrat amb gran entusiasme popular els aniversaris XXV, L i LXXV d'aquesta coronació, en els anys 1909 (pel gran bisbe devot de Lluç, Pere-Joan Campins), 1934 (per l'arquebisbe-bisbe Josep Miralles), 1959 (pel bisbe Jesús Enciso).

L'any 1962 Joan XXIII concedí el títol de basílica a l'església de Santa Maria de Lluç.

Tres corones poètiques s'han ofert a la Reina de Mallorca en els anys 1884, 1934 i 1959. A punt de convocar-se la quarta corona poètica que l'any 1984 celebrarà el primer centenari de la coronació pontifícia de la Mare de Déu de Lluç, s'han redactat, musicat i estampat aquests *Goigs mallorquins*, que volen ser expressió del goig de tot el nostre poble per aquella que, regnant des de l'altura, ve a ser model i figura de l'Església de Crist a Mallorca, Mare de tots els qui aquí malavejam per seguir aquell que és alfa i omega, principi i fi, Jesús, qui des dels braços materns ens mostra ben obert el llibre del seu Evangeli.

Pere Llabrés i Martorell, Pvre.